

[Leif Hermann]

det i sin tid – at man skal have stående i dansk lovgivning en bestemmelse om, at påtalebegæringen er henlagt til et organ uden for den egentlige strafprocessuelle myndighed, nemlig anklagemyndigheden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 112:

Forslag til folketingsbeslutning om afvikling af rentefradrag og lejeværdibeskatning m.v.

Af Albrechtsen (VS) m.fl.

(Fremsat 30/1 87).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Beslutningsforslag nr. B 112 fra Venstresocialisterne går ud på at pålægge regeringen inden 1. april 1987 at fremsætte lovforslag om afvikling af afgift af renter af forbrugslån, rentefradrag og lejeværdibeskatning efter nærmere angivne retningslinjer, som er beskrevet i forslaget.

Beslutningsforslaget kan ses som en udbygning af en række tidligere fremsatte forslag fra Venstresocialisterne om afvikling af lejeværdibeskatning og rentefradrag for ejerboliger. Senest har Folketinget behandlet et beslutningsforslag herom, nemlig det, der hed beslutningsforslag nr. B 58 i foråret 1984.

Udbygningen består navnlig i, at det foreliggende beslutningsforslag pålægger regeringen at afvikle rentefradraget ikke alene for ejere af ejerboliger, men for alle skatteydere,

der har stiftet privat gæld, og som derfor har en rentebyrde. Ifølge forslaget skal studerende med studiegæld dog foreløbig være undtaget.

Jeg sagde ved behandlingen af beslutningsforslag nr. B 58, at regeringen under ingen omstændigheder kunne støtte det. Forslaget indebar overordentlig drastiske indgreb over for rentefradragsretten med helt uoverskuelige følger for personer, som har disponeret og har købt bolig i tillid til de gældende fradragsregler.

Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning er ikke mindre drastisk, og det kan derfor næppe komme som nogen overraskelse for forslagsstillerne, at regeringen naturligvis også må tage afstand fra det.

Stavad (S):

Jeg skal på Socialdemokratiets vegne afvise VS' forslag.

Først en teknisk indvending. Det, man pålægger regeringen, er en fuldstændig umulig opgave. At udarbejde et forslag, der opfylder formålet med VS' forslag, er umuligt inden 1. april, og hvis hr. Albrechtsen havde deltaget bare en lille bitte smule mere i det, der er foregået under skattereformforhandlingerne, ville han vide, at den konstruktion, som hr. Albrechtsen her foreslår, også ville være en teknisk umulighed, selv om han gav regeringen en rimelig frist.

Af politiske indvendinger vil jeg sige, at vi ikke mener, det er nogen god idé at afskaffe lejeværdien over tre år, som VS foreslår. Vi mener heller ikke, at tiden er inde til at foretage yderligere indgreb over for rentefradragsretten. Det, VS foreslår, er en kraftig omfordeling fra dem, der har købt hus sent, dyrt og til høj rente, til dem, der har købt for år tilbage, billigt og med lav rente. Altså en omfordeling fra dem med egen bolig, der har en lille forbrugsmulighed, til dem, der i forvejen har en stor forbrugsmulighed.

Derimod ser vi positivt på et forslag om at forøge den almennyttige boligkvote i overensstemmelse med, hvad Socialdemokratiet tidligere selv har fremsat forslag om.

Som helhed må vi altså afvise forslaget.

Arne Lund (KF):

At ophæve rentefradraget for ejere af ejerboliger og at ophæve rentefradraget for ren-

[Arne Lund]

ter af privat gæld, hvad enten det er allerede stiftet gæld eller gæld, der stiftes fremover, er bestemt ikke Det Konservative Folkepartis livret, og jeg skal derfor på det bestemteste afvise forslaget.

Bente Nielsen (V):

Venstre kan ikke støtte et forslag om afvikling af rentefradrag, hverken rentefradrag i forbindelse med ejerboliger eller i forbindelse med privat gæld i øvrigt. Forslaget indebærer overordentlig drastiske indgreb mod rentefradragsretten. Det kan ikke undgå at få uoverskuelige følger for mange mennesker, specielt dem, der har købt bolig i de seneste år i tillid til gældende fradragsregler.

Vi må altså skarpt tage afstand fra forslaget.

Thoft (SF):

Jeg ville egentlig gerne være meget positiv, men det ser faktisk for mig som SFer ud, som om VS har fået fat i SFs skattepolitiske program fra engang midt i 1970erne og kun er kommet halvvejs igennem det. Forslaget er ikke rigtig afpasset efter skattereformen, det er ikke afpasset efter kartoffelafgiften – eller renteaftiften, som den hedder officielt – og det er, som om forslagsstillerne heller ikke har opdaget, at den borgerlige regering faktisk har indført realrenteaftiften. I den forstand synes jeg, at forslaget er udtryk for genopgravning af et fossil.

Men lad mig nu prøve at tage forslagene ét for ét.

Vi kan selvfølgelig støtte ophævelsen af renteaftiften. Som den virker, er det helt tilfældigt, hvem der kommer til at betale renteaftiften, og vi deler VS' betragtninger om, at det er lejerne, der rammes, mens f.eks. gamle selvstændige forretningsfolk går helt fri, hvorimod nystartede virksomhedsejere rammes helt tosset. Det sidste har VS ikke fået med, men sådan er det faktisk.

Jeg vil gerne fremhæve, at vi i SF ikke har noget imod renteaftiften som princip, men vi mener, at den konkrete udformning er tåbelig, tilfældig, uforståelig, hæmmende for nye virksomheder og skadelig for de unge i landbruget, og at den tilkoblede pensionsordning er ren idioti.

Forslaget fra VS skelner mellem renter af virksomhedsgæld, der fortsat skal kunne fra-

trækkes, renter af bolig-gæld, som aftrappes efter en særlig kompliceret model, men i hvert fald som hovedregel over 10 år, og renter af anden privat gæld, der skal aftrappes over 10 år, og endelig renter af studiegæld, som fortsat skal kunne fratrækkes fuldt ud.

Alt det genfinder man også i SFs skatteprogram for 1970ernes skattereform. Her havde vi dog tænkt os en 15-årig aftrappingsperiode, men det er klart, at VS, hvis man vil overhale SF venstre om, må nedsætte perioden. Men her stopper VSerne altså også op; de fik tilsyneladende aldrig nogen sinde læst resten af SFs i øvrigt udmærkede skatteprogram, og det er egentlig synd.

Virkningerne på parcelhus- og ejerlejlighedssektoren af VSernes reformforslag er drastisk. Vi får to grupper af købere, nogle med prioritetsrentepprivilegier og andre uden. Jeg har svært ved at se den prisdannelsesmekanisme, som skal kunne fungere i sådanne tilfælde. De, som har købt hus eller ejerlejlighed, skal jo have lov til at beholde deres nuværende fradrag med den aftræpning, som altså som hovedregel skulle ske over ti år. En ny køber derimod får ingen fradrag overhovedet, for fradraget er ifølge bemærkningerne personligt.

Selv om det i bemærkningerne anføres, at man ikke ønsker at stavnsbinde folk, kan jeg ikke se andet, end at det bliver virkningen, for hvem kan få råd til at købe med de nuværende priser uden rentefradrag? Det er der ingen der kan. Altså vil priserne falde meget drastisk, når nye parcelhusejere og ejerlejlighedsejere ikke får noget fradrag overhovedet. Det er selvfølgelig til at leve med, hvis man har haft huset i lang tid og har fået hævlet så meget af gælden, at egenlejeværdien er ved at overstige rentefradragene. Så må man finde sig i, at man ikke får penge med hjem fra salget af ejendommen, og det er til at leve med. Men man kan forestille sig et ungt par, som har fået arbejde i en ny by og derfor skal sælge. Nu er prisen kun lidt over halvdelen af det, de i sin tid gav, og derfor vil de i resten af deres levetid skulle afdrage på gælden. Nej, hr. Albrechtsen, den går altså ikke!

I det omtalte skatteprogram for 1970ernes skattereform foreslog SF netop for at komme ud over denne misere, at man det første år skulle give alle ret til at fratække $\frac{1}{5}$ af deres skattefradrag, næste år $\frac{2}{5}$ osv. Det ville

[Thoft]

med de prisstigninger, vi havde på det tidspunkt, betyde, at priserne kunne holdes nogenlunde konstant – folk kunne i det mindste komme ud af det med skindet på næsen. Det kan man ikke, hvis VS' forslag gennemføres. Der bliver et meget drastisk prisdyk.

Princippet med aftrapning er efter min mening brugbart, men den måde, det skitseres på her, er efter min bedste opfattelse ubrugelig.

En anden virkning af forslaget vil være, at ethvert parcelhusbyggeri omgående stopper totalt. Det erkender VS for så vidt også og foreslår så, at regeringen skal sikre tilstrækkelig mange almennyttige boliger. Det er da meget fornuftigt, men det er altså også absolut nødvendigt, fordi enhver form for ejerboligbyggeri vil stoppes.

Jeg kan altså kun give en noget betinget støtte til dette forslag, som vil få meget drastiske virkninger for hundredtusinder af familier i landet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Beslutningsforslag nr. B 112 er trykt på én side, men det er ganske omfattende.

Første punkt er, at man skal ophæve lov om afgift af renter af forbrugslån. Det kan ikke lade sig gøre, hvis vi vil have blot nogenlunde styr på dansk økonomi. Det sidste punkt er et forslag om, at der skal bygges 30.000 almennyttige boliger om året. Hvis man forudsætter, at der fortsat er et parcelhusbyggeri, er det vildt overdrevet, men det gør man vel heller ikke, for man vil vel dræbe parcelhusbyggeriet.

Det, der ligger imellem, er bl.a., at løbende beskatning af »overskud af egen bolig« afvikles over højst tre år. Det betyder, at vi, der har bygget i rette tid, får forærende, at vi ikke skal beskattes, skønt skatten af vores lejeværdi skulle bruges til at hjælpe den næste generation i gang med at finde en god bolig.

Retten til fradrag af renter af privat gæld skal afskaffes øjeblikkelig for alle de nyetablerede – de unge skal ikke have nogen. Vi ældre skal have en afviklingstid på ti år. Jeg tror ikke, at disse forslag, selv om der til grund har ligget gode intentioner, er tilstrækkeligt gennemtænkt.

Jeg kan derfor ikke støtte forslaget.

Kofod-Svendsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan heller ikke støtte forslaget, men jeg skal begrunde det med et par bemærkninger.

I bemærkningerne til forslaget står der indledningsvis:

»Rentefradragsordningen har den virkning, at der sker en omfordeling via skattesystemet fra de dårligst stillede til de bedre stillede, dvs. en omfordeling i den forkerte retning.«

Jeg kunne forstå, at man havde sagt det, før vi fik skattereformen, hvor fradragsværdien var højest for dem, der havde de højeste trækprocenter. Men efter omlægningen, hvor fradraget har samme værdi, forstår jeg ikke helt, at man skriver præcis, som man gør. Det virker, som om man ikke rigtig har taget højde for de omlægninger, der er sket i og med skattereformen.

Desuden vil man afvikle beskatning af overskud af egen bolig, og det skulle man netop afvikle af sociale grunde. – sådan forstår jeg intentionen med forslaget. For mig, som har haft hus en del år, og for hvem beskatningen af overskud af egen bolig faktisk koster mere end de fordele, jeg har ved at fratække de prioritetsrenter, jeg har, vil det da være en stor fordel, og fordelene vil jo vokse i de kommende år, hvor jeg må regne med, at rentefradragsfordelen bliver stadig mindre, mens beskatningen af overskud af egen bolig stiger. Vi, der har haft hus en hel del år, ville altså komme til at tjene ganske meget på dette forslag, mens, som det også er sagt af tidligere ordførere, de, der står og skal købe et hus, ville komme til at sidde forholdsvis dyrere i det.

Jeg har vanskeligt ved at se det socialt rimelige i dette sigte. Jeg kan faktisk ikke se rettere, end at man her giver en fordel til dem af os, der har været så heldige at købe fast ejendom for en hel del år siden. Kan det virkelig være VS' sigte? Det overrasker mig, men det må jeg jo så bare tage til efterretning.

I hvert fald kan vi ikke medvirke til dette forslags gennemførelse.

Damgaard Nielsen (FP):

De ulemper, der måtte være ved gennemførelsen af dette forslag, har de øvrige ordførere på fortrinlig vis nævnt, men der er et

[Damgaard Nielsen]

andet interessant forhold, når man vil røre ved renteindtægter. I Danmarks Statistik, som jeg forstår er brugt også her, er der jo en sjov ting, der hedder renteindtægter og rentefradrag, og dér kan vi se indtil flere gange, at rentefradragene er mere end dobbelt så store som renteudgifterne. Jeg kunne forstå, om man fra VS' side havde interesseret sig lidt for den side af sagen, for det kunne være vældig spændende at finde ud af, hvor man finder de rentefradrag, som er større end renteindtægterne, men de ligger nok i banker og sparekasser og selskaber rundt omkring.

Men som fattig landmand alle mine dage er det jo også interessant med det rentefradrag, som jeg og masser af mine kolleger overhovedet ikke kan udnytte, for det er jo en betingelse for at kunne udnytte et rentefradrag, at man har noget at trække det fra. Nu får vi høre, om skatteministeren har et forslag til forbedring. Jeg ville da ikke være afvisende over for, at man lavede en frivillig ordning her. Jeg kunne forestille mig, at man udstedte nogle kreditforeningsobligationer lydende på f.eks. 5 pct., og så måtte låntageren gøre sig klart, at netop den låneserie ingen fradrag giver, ligesom til gengæld køberen af obligationerne kunne regne med, at renteindtægterne var skattefrie, for det er netop en af de ting, som skattereformen med 50 pct.s reglen kunne åbne mulighed for, når plus og minus skal opveje hinanden.

Jeg vil foreslå, at der udstedes nogle obligationer, som jeg ikke tror behøver at være på over 5 pct. for at blive solgt til pari, fordi der jo stadig væk er en del mennesker, som har lidt ondt i skatten med deres 60 eller 70 i marginalprocent, og som derfor ville være interesseret i at købe 5 pct.s obligationer til kurs 100, når de var skattefrie.

Albrechtsen (VS):

Det, der er kommet nærmest en egentlig seriøs erkendelse af det problem, som rejses med dette forslag, er hr. Thofts indlæg, som der godt nok også var nogle misforståelser i, men som dog byggede på erkendelsen af, at det er grundlæggende uretfærdigt og urimeligt, at denne omfordelingsordning til gavn for de bedst stillede og til ugunst for de dårligst stillede skal fortsætte uændret.

Jeg vil gerne spørge hr. Stavad, som mente, at det politisk set var en dårlig idé at gå i gang med en rentefradragsreform, om han så mener, at den kolossale skævhed, der er i disse fradrag fordeling på indkomstgrupperne, er rimelig og forsvarlig, og om den bare skal fortsætte.

Er hr. Stavad klar over, at skatteydere med bruttoindtægter på mellem 200.000 og 300.000 kr. efter skattestatistikken fra 1983 havde et gennemsnitligt skattefradrag på 56.336 kr., mens skatteydere med bruttoindtægter på mellem 100.000 kr. og 150.000 kr. i gennemsnit kun havde et fradrag på godt 14.000 kr., altså omkring 40.000 kr. mindre. De fik altså over 20.000 kr. mindre i støtte i gennemsnit pr. person, end de bedrestillede fik.

Og så har jeg endda ikke nævnt de yderligste indtægtskategorier. Går man helt ud i de yderste indtægtskategorier, altså dem, der stort set ingen bruttoindkomst havde, var der næsten heller ikke noget fradrag, mens de, der havde de allerstørste indtægter, havde enorme fradrag.

Det ved hr. Stavad jo godt. Vi betaler alle – især dem, der har de almindelige og dårlige indkomster – til, at de højeste indtægter kan få disse enorme fordele. Det kan hr. Stavad ikke benægte. Men hr. Stavad kan selvfølgelig have den politiske opfattelse, at det er noget, der ikke skal gøres noget ved, at den omfordeling fra de dårligere stillede til de bedst stillede, som dag for dag foregår via dette rentefradragssystem, bare skal fortsætte uanfægtet. Det kan man politisk beslutte, hvis man går ind for et samfund, der skal være skævere og skævere. Men jeg havde den opfattelse, at Socialdemokratiets mål med dette samfund var nøjagtig det modsatte, nemlig at man skulle gå i retning af større lighed, og skal man gå i retning af større lighed, kan man ikke forsvare ordninger, der opkræver pengene hos alle skatteydere for så i stor skala at give dem til dem, der har de højeste indkomster.

Jeg vil også spørge hr. Stavad om noget andet i samme sammenhæng. Når man nu vil gennemføre Socialdemokratiets program, »Danmark for hele folket«, er det vel efterhånden et problem, at alle de skatteforslag, vi kommer med, og som påviser, hvor der er midler til at finansiere udgifterne i dette program, bliver afvist. For mig står det efterhån-

[Albrechtsen]

den noget hen i det uvisse, hvor midlerne til gennemførelse af »Danmark for hele folket« i virkeligheden skal komme fra, for der er ikke rigtig peget på noget omfattende fra Socialdemokratiets side, og når vi andre fremsætter skatteforslag, som på én gang giver et betydeligt provenu og samtidig har en væsentlig positiv omfordelingsvirkning, bliver de bare afvist – i øvrigt uden særlig begrundelse.

Jeg vil også spørge hr. Stavvad, om han ikke er enig med mig i, at lejeværdibeskatningen er grundlæggende urimelig. Det er da grundlæggende urimeligt, at man skal beskattes af en indtægt/formue, som man ikke besidder, og som man ikke modtager. Man beskattes af en matematisk beregningsstørrelse; man beskattes ikke af en konkret indtægt eller en konkret formue, som man rent faktisk har mellem hænderne.

Lejeværdibeskatningen er netop en konsekvens af, at man har denne rentefradragsordning. Jeg har forstået det sådan, at lejeværdibeskatningen er et socialdemokratisk forsøg på at lappe på de omfordelmæssigt uheldige virkninger af rentefradragsordningen. Men det betyder jo, at det hele grundlæggende bliver noget kludder.

Hr. Thoft mente ikke, at vi havde taget hensyn til kartoffelkuren. Det element, som denne sag drejer sig om, nemlig renteaftgiften i kartoffelkuren, foreslår vi afskaffet. Derfor har vi lige netop i forslaget taget hensyn til kartoffelkuren.

Hr. Thoft mente heller ikke, at vi havde taget hensyn til den socialdemokratisk-borgerlige skattereform. Det synspunkt forstår jeg ikke. Forslaget er bygget på, at skatteskaalen og den måde, fradragene fratrækkes i indkomsten på, i første omgang er udgangspunktet for reformen. Derfor er vi klar over, at den ikke indbringer det samme, som den ville have gjort f.eks. i 1979, hvor man havde marginaltrækprocenter, som måske var højere, og som man kunne trække fra i med fuld virkning. Det er vi godt klar over. Derfor kan jeg ikke se, at der ikke er taget højde for skattereformen.

Dernæst lige en bemærkning til hr. Bernhard Baunsgaard vedrørende antallet af boliger. Hvis man går ind for en reform som den, der her er foreslået, er det nødvendigt at hæve antallet af boliger til de 30.000 eller til konkrete tal, der er behov for. Hr. Bernhard

Baunsgaard kan så mene, at man ikke skal have denne reform, og at man derfor heller ikke skal have den sikring af byggeriet via den byggekvote, VS foreslår. Men ser man forslaget som helhed, tror jeg, hr. Bernhard Baunsgaard må erkende, at det ville være en nødvendig konsekvens, for at byggeriet ikke skal falde sammen. Men man kan have forskellig vurdering af, om man vil gå ud fra denne helhed.

Hvad angår tidsfristen i forslaget, har skatteministeren og hr. Stavvad da ret i, at det ikke kan nås til 1. april, og vi er naturligvis også helt villige til at vente til f.eks. 15. april. Men jeg kan slet ikke se, at de tekniske problemer, som flere har været inde på, skulle være så fantastisk uoverstigelige, for man har jo netop i forbindelse med den skattereform, som hr. Stavvad selv har været med til at udarbejde, skitseret nogle løsninger på disse problemer, i hvert fald kortlagt, hvad det er for nogle problemer, i et sådant omfang, at det ville være muligt at løse dem. Men under alle omstændigheder er det en søgt undskyldning.

Den allermest søgte undskyldning for ikke at ville gøre noget var den, som især hr. Stavvad, men endog også lidt hr. Thoft var inde på, nemlig den med de yngre generationer i ejerboligerne, som skulle blive så frygtelig hårdt ramt. Der er det åbenbart forbigået alles opmærksomhed, at forslaget bygger nøje på en model netop for den gruppe, der får en længere afviklingsperiode end f.eks. den, der var i SF-forslaget med de 15 år, og som formentlig vil betyde en længere periode end de 15 år, fordi man efter VS-forslaget kan vælge at få sit boligfradrag afviklet på en sådan måde, at man ikke bliver ringere stillet end efter de nuværende regler.

Derfor er den indvending – og den er blevet fremført over for VS-forslaget så langt tilbage som i Preben Wilhjems tid, og den bliver ved med at blive fremført – lige så useriøs den dag i dag, som den var første gang, den blev fremført. Det er mig ufatte ligt, hvordan man kan blive ved med at fremføre den, for der er gang på gang gjort opmærksom på, at det ikke er 10 år, netop når det drejer sig om den gruppe, som har de problemer, og derfor er det problem løst.

Dernæst siger hr. Thoft, at de unge vil blive ramt af et prisfald, hvis de skal flytte og købe en anden bolig. Jamen så får de jo den

[Albrechtsen]

nye bolig til den tilsvarende lavere pris, som de må sælge til. Det er muligt, at der opstår nogle problemer i forbindelse med, at de skal betale, altså at de ikke kan få frigjort alle deres lån i forbindelse med handelen, og det er muligt, der skal findes en særlig ordning på det, men de mister jo ikke penge ved det, fordi det nye hus, de skal købe i den anden by, bliver lige så meget billigere, som prisen på deres eget hus bliver lavere. Derfor kan jeg ikke rigtig forstå den indvending.

I det hele taget synes jeg, at de indvendinger, der har været, i højere grad har været båret af nogle dybereliggende politiske hensyn, som det kan være helt i orden at man har, men som man hellere skulle give udtryk for end at finde de søgte undskyldninger frem.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg skal ikke forlænge debatten så forfærdelig meget, men jeg er ked af, at min kritik af forslaget blev kaldt søgt.

Jeg skal give et konkret eksempel: to unge mennesker, der kommer fra en by i Jylland, hvor de har købt et hus til 600.000 kr., flytter til København, hvor det er meget vanskeligt og meget dyrt at bo i ejerbolig, og hvor de derfor vælger at flytte ind i en af de 30.000 boliger, som hr. Albrechtsen får bygget.

Hvad vil der ske for dem? Der vil ske det, at de som følge af VS' forslag kun kan få 300.000 kr. for det hus, de har købt for 600.000 kr., og at de derfor må rejse til København med en gæld på 300.000 kr.

Det kan godt være, det er en søgt undskyldning, og det kan godt være, at det er et søgt eksempel, men så vidt jeg kan se, er det yderst normalt.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Det afgørende, som hr. Thoft overser i sin lidt fiffige måde at opstille dette eksempel på, er følgende: hvis huset falder fra 600.000 kr. til 300.000 kr. – hvad vi alle kan være enige om ville være fremragende, fordi man så kunne få dækket sit boligbehov til en rimeligere pris, hvilket må være en målsætning, vi alle kan gå ind for – så får man også det nye hus dér, hvor man flytter hen, til den

halve pris. Det er jo ikke sådan, at priserne i Herning halveres, mens priserne i København fordobles; det får vel samme virkning over hele landet.

Derfor er det muligt, at der vil henstå noget udækket gæld i det gamle hus som følge af prisfaldet, og det hænger man selvfølgelig på, ligesom man gjorde, før denne ordning blev gennemført, men den samlede nye gæld, man får i det nye hus, plus den, der er tilbage i det gamle hus, vil aldrig overstige det, man står med aktuelt i dag, og derfor vil man ikke blive ringere stillet, end man er det i dag.

Det, jeg indrømmede hr. Thoft, var, at teknikken i at gøre flytningen mulig kan diskuteres, altså om der kan opstå problemer med rent praktisk at få disse lån arrangeret, og det vil vi da gerne tale om, men hr. Thoft opfinder et tab, som i realiteternes verden ikke vil være der.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Dette skal være mit sidste forsøg på at gøre hr. Albrechtsen begribeligt, hvad jeg mener.

Jeg vender tilbage til det eksempel, jeg gav før med et ungt par, der har købt en villa til 600.000 kr., og som flytter ind i en af de 30.000 boliger, som hr. Albrechtsen byggede 30.000 almennyttige boliger. Det er de nok nødt til, hvis de flytter fra Herning til Københavnsområdet, hvor boligpriserne er dobbelt så dyre, og hvor de jo ikke for den mersum, de skal give, vil få noget skattefradrag overhovedet. Det er vel også derfor, disse almennyttige boliger skulle bygges – fair nok. Men de kommer da ikke ud af den handel uden at komme til at sidde med en gæld på 300.000 kr., som de kan få lov at afdrage resten af deres tilværelse. Det er det, der er min kritik mod hr. Albrechtsens forslag, og det håber jeg hr. Albrechtsen nu har forstået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 131:

Forslag til folketingsbeslutning om skattepligtige personers ret til skattefradrag for udgifter til sagkyndig bistand ved udfyldelse af selvangivelsen m.v.

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.
(Fremsat 10/2 87).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

I dette beslutningsforslag, som er fremsat af Fremskridtspartiet, pålægges det regeringen at fremsætte lovforslag om skattepligtige personers ret til at fratække udgifter til sagkyndig bistand ved udfyldelse af selvangivelsen.

Det er et forslag, som jeg kan føle nogen sympati for. I det omfang, det er nødvendigt at søge professionel bistand i forbindelse med selvangivelse og skattebetaling, ville det efter min opfattelse ikke være urimeligt, at udgifterne til denne nødvendige bistand var fradragsberettiget.

Nu er det imidlertid sådan, at vi allerede har en lovgivning på dette område. I foråret 1984 vedtog Folketinget loven om omkostningsdækning af udgifter til sagkyndig bistand i skattesager. Ved denne lov ophævedes fradragsretten for sagkyndig bistand i skattesager, og i stedet for indførtes en begrænset dækning af de afholdte udgifter i sådanne sager.

Som det vil være bekendt, stemte regeringspartierne imod denne indskrænkning af fradragsretten for skattebistand, og jeg finder fortsat, at det er en urimelig lov. Vi må imidlertid acceptere, at denne lov er vedtaget af Folketingets flertal. Det tjener ikke noget formål at fremsætte forslag om at indføre

fradragsret for bistand med selvangivelsen, når der ikke engang kunne skaffes flertal for at bevare den tidligere fradragsret for bistand i skattesager.

Man skal være opmærksom på, at udgifter i forbindelse med selvangivelsen altid har været anset for ikkefradragsberettigede privatudgifter. Hvis man skulle overveje en fradragsret for bistand med selvangivelsen, måtte overvejelserne ske i sammenhæng med hele det område, der allerede er lovreguleret, og det forudsætter et andet folketingsflertal end det nuværende.

Regeringen kan derfor ikke støtte forslaget.

Jeg må i øvrigt gøre indsigelse mod de bemærkninger, som forslagsstillerne knytter til forslaget. Som nævnt kan jeg se med en vis sympati på selve beslutningsforslaget, men min sympati omfatter bestemt ikke begrundelsen for forslaget.

Det anføres bl.a. i bemærkningerne, at skattereformen har betydet et vildnis af regler og spidsfindigheder, og at det nye system er umuligt for almindelige skatteydere at finde ud af. Det er ganske enkelt ikke rigtigt. Tværtimod arbejdes der målrettet med at forenkle arbejdet med selvangivelsen for det store flertal af borgere. Senest er der sket en udvidelse af indberetningspligten vedrørende renteindtægter og renteudgifter, således at endnu flere skatteydere fra næste år kan nøjes med at underskrive selvangivelsen.

Jeg vil i den forbindelse også henlede forslagsstillerens opmærksomhed på, at der på torsdag – altså om to dage – i Ålborg udbetales overskydende skat til de skatteydere, der har indleveret deres selvangivelse inden fristen, den 15. februar. På dette tidspunkt er altså øvelsen med selvangivelsen, årsopgørelsen og afregningen med skattevæsenet overstået. Jeg ved ikke, om der findes noget andet land i verden, hvor man har et så velordnet system, som vi har, hvor man har 4,3 mill. selvangivelser, og hvor en så stor by som Ålborg i løbet af fire uger kan håndtere disse selvangivelser og afslutte afregningen for langt over 90 pct. af deres skatteydere. Jeg synes nok, dette fortjener anerkendelse og i hvert fald gør dette forslag nærmest tolt overflødig.

(Kort bemærkning).